

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Ja. Ja. § 688 ff. i den tyske civile retsplejelov (*Zivilprozessordnung* - ZPO) indeholder bestemmelser om betalingspåkrav, som er en procedure med henblik på opfyldelse af krav, der eventuelt ikke bestrides af modparten.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Proceduren kan principielt anvendes på alle krav, som vedrører betaling af et bestemt beløb i euro.

Den kan dog ikke anvendes i følgende tilfælde:

hvis der er tale om et krav på grundlag af en forbrugerkredit, hvis rentesats er mere end 12 procentpoint højere end basisrentesatsen

hvis der er tale om et krav, som først kan gøres gældende, når en modydelse er blevet præsteret

hvis inkassostævningen (*Mahnbescheid*) skulle bekendtgøres offentligt, fordi skyldnerens opholdssted ikke er kendt.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej, der er ingen grænse for, hvor stort kravet må være.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Fordringshaveren er ikke tvunget til at anvende betalingspåkravsproceduren. Han kan selv vælge, om han vil anvende denne procedure eller anlægge en ordinær sag.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Den tyske betalingspåkravsprocedure kan som udgangspunkt også anvendes, når modparten er bosat i en anden medlemsstat eller i et tredjeland. Man skal dog være opmærksom på, at proceduren i henhold til ZPO's § 688, stk. 3, i tilfælde, hvor inkassostævningen skal forkyndes i udlandet, kun finder anvendelse, hvis det er fastsat i lov om anerkendelse og inddrivelse af fordringer (*Anerkennungs- und Vollstreckungsausführungsgesetz*). Dette er i øjeblikket tilfældet for så vidt angår alle EU-medlemsstater, Island, Norge, Schweiz og Israel.

1.2 Den kompetente domstol

Uanset kravets størrelse skal sagen anlægges ved Amtsgericht (byretten), hvor fordringshaveren har hjemting. Hjemtingen er principielt der, hvor vedkommende har sin bopæl, eller - hvis der er tale om en juridisk person - der, hvor den juridiske person har hjemsted. I nogle delstater er der imidlertid blevet indført centrale retter til behandling af betalingspåkrav (f.eks. Amtsgericht Wedding i Berlin), dvs. at kompetencen i disse sager er blevet koncentreret på enkelte eller i nogle tilfælde kun en enkelt Amtsgericht i delstaten. I sådanne tilfælde har fordringshaveren hjemting ved den centrale ret, i hvis retskreds vedkommende har bopæl.

Hvis fordringshaveren ikke har hjemting i Tyskland, er Amtsgericht Berlin Schöneberg kompetent. Hvis skyldneren ikke har hjemting i Tyskland, så er den Amtsgericht kompetent, som ville være kompetent i forbindelse med et tvistemål, uanset den saglige kompetence (Amtsgericht er principielt kun kompetent op til et beløb på 5 000 EUR). Også her kan der alt efter delstat være centrale retter for betalingspåkrav.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Det er obligatorisk at anvende en formular, for så vidt som der er udarbejdet sådanne formularer til brug for den pågældende erklæring eller ansøgning. Der er eksempelvis udarbejdet formularer til brug for anmodninger om udstedelse eller genfremsendelse af betalingspåkrav og fuldbyrdelseskendelser.

I alle delstater gennemføres betalingspåkravsproceduren maskinelt. Begæringerne kan her enten indgives på formularer i papirform eller elektronisk. Der er forskellige softwareproducenter, som tilbyder programmer til elektronisk indgivelse af begæring om betalingspåkrav, der behandles maskinelt. Ved nogle Amtsgerichte er det desuden allerede nu muligt at indgive begæringen online via internettet.

Papirformularer til brug for betalingspåkrav kan købes hos boghandleren.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Nej, det er ikke nødvendigt at have advokat.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Kravet skal ikke begrundes udførligt. Det er kun nødvendigt at angive kravet og det nøjagtige beløb. Med henblik herpå udfyldes de forskellige rubrikker i formularen. Hovedkravet og subsidiære krav skal anføres separat.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Der skal ikke forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende.

1.4 Afvisning af begæringen

Begæringen om udstedelse af inkassostævning afvises, hvis betalingspåkravsproceduren ikke er hjemlet, eller hvis den ret, som begæringen indgives til, ikke er kompetent, eller hvis begæringen ikke opfylder de formelle betingelser. Begæringen afvises også, hvis inkassostævningen på grund af en del af kravet ikke kan udstedes. Før afvisning finder sted, skal den, der indgiver begæringen, høres.

Forud for udstedelsen af inkassostævningen, prøver retten ikke, om det krav, der gøres gældende, tilkommer den, der indgiver begæringen.

1.5 Klageadgang

En afgørelse om at afvise en begæring om udstedelse af inkassostævning kan i princippet ikke appelleres. Der er i henhold til loven kun adgang til umiddelbart at appellere en sådan afgørelse, hvis begæringen er blevet indgivet i maskinlæsbar form, og den er blevet afvist med den begrundelse, at denne form ikke forekommer retten egnet til maskinel behandling. Denne bestemmelse spiller dog i praksis ikke nogen stor rolle.

1.6 Indsigelse

Hvis inkassostævningen er blevet udstedt og forkyndt over for skyldneren, kan denne gøre indsigelse inden for to uger. Også efter udløbet af denne frist tages der dog hensyn til en eventuel indsigelse, så længe fuldbyrdelseskendelsen (*Vollstreckungsbescheid*) ikke er blevet afsagt.

Skyldneren får ved forkyndelsen af inkassostævningen en formular, ved hjælp af hvilken han kan gøre indsigelse mod inkassostævningen. Det er imidlertid ikke obligatorisk at anvende indsigelsesformularen. Indsigelsen kan altså også finde sted i anden form; den eneste formelle betingelse er, at indsigelsen finder sted skriftligt.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis skyldneren rettidigt bestrider kravet, har dette til følge, at der ikke kan udstedes en fuldbyrdelseskendelse, ved hjælp af hvilken det krav, der er gjort gældende, kan tvangsinddrives. Sagen fortsætter dog ikke automatisk som et almindeligt søgsmål, dvs. det såkaldte tvistemål. Hertil kræves, at det udtrykkeligt begæres, at sagen videreføres som tvistemål, og både fordringshaveren og skyldneren har mulighed for at indgive en sådan begæring. Fordringshaveren kan også indgive begæringen, så snart han bliver gjort bekendt med indsigelsen, eller han kan indgive begæringen samtidig med inkassostævningen.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Retten afsiger på begæring en fuldbyrdelseskendelse. Begæringen kan ikke indgives, før indsigelsesfristen er udløbet, og den skal indeholde en erklæring om, hvorvidt og hvilke betalinger der er foretaget som reaktion på inkassostævningen. Er der foretaget betalinger, skal fordringshaveren nedsætte sit krav tilsvarende.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Fuldbyrdelseskendelsen er ligestillet med en foreløbigt eksigibel udeblivelsesdom. Den kan appelleres inden for to uger efter forkyndelsen.

Sidste opdatering: 17/06/2022

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.